

2. Zahtijeva li se prešutnom prorogacijom nadležnosti, koja je propisana i uređena člankom 26. stavkom 1. Uredbe (EU) br. 1215/2012 u svim svojim aspektima, autonomno i zajedničko tumačenje za sve države članice? Može li se stoga to tumačenje uvjetovati ograničenjima koja su utvrđena domaćim pravilima država članica o sudskoj nadležnosti, poput španjolskog Zakona o građanskom postupku, u kojem je propisana nevaljanost prorogacije nadležnosti u postupcima u kojima se zbog male vrijednosti predmeta spora treba odlučivati u skraćenom postupku?

(¹) Uredba (EU) br. 1215/2012 Europskog parlamenta i Vijeća od 12. prosinca 2012. o [sudskoj] nadležnosti, priznavanju i izvršenju sudskih odluka u građanskim i trgovačkim stvarima (SL 2012., L 351, str. 1.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 19., svezak 11., str. 289. i ispravci SL 2014., L 160, str. 40. i SL 2016., L 202, str. 57.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 17. listopada 2018. uputio Tribunalul București (Rumunjska) –
Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE) protiv Societatea de Producere a
Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA**

(Predmet C-648/18)

(2019/C 25/23)

Jezik postupka: rumunjski

Sud koji je uputio zahtjev

Tribunalul București

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: Autoritatea națională de reglementare în domeniul energiei (ANRE)

Tuženik: Societatea de Producere a Energiei Electrice în Hidrocentrale Hidroelectrica SA

Prethodno pitanje

Protivi li se članku 35. UFEU-a tumačenje članka 23. stavka 1. i članka 28. točke (a) Legea energiei electrice și a gazelor naturale nr. 123/2012 (Zakon br. 123/2012 o električnoj energiji i prirodnom plinu), u skladu s kojim su rumunjski proizvođači električne energije obvezni trgovati cjelokupnom količinom proizvedene električne energije isključivo preko konkurentnog centraliziranog rumunjskog tržišta, s obzirom na to da postoji neizravna mogućnost izvoza energije preko trgovačkih društava za poslovanje vrijednosnim papirima?

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. listopada 2018. uputio Giudice di pace di Bologna (Italija) –
UX protiv Governo della Repubblica italiana**

(Predmet C-658/18)

(2019/C 25/24)

Jezik postupka: talijanski

Sud koji je uputio zahtjev

Giudice di pace di Bologna

Stranke glavnog postupka

Tužitelj: UX

Tuženik: Governo della Repubblica italiana

Prethodna pitanja

1. Je li mirovni sudac, kao što je sud koji upućuje zahtjev za prethodnu odluku, obuhvaćen pojmom suda države članice nadležnog za upućivanje zahtjeva za prethodnu odluku na temelju članka 267. UFEU-a unatoč tome što mu nacionalni poredak, protivno jamstvima neovisnosti i nepristranosti suda države članice koje je Sud naveo u presudama Wilson (EU:C:2006:587, t. 47. do 53.), Associação Sindical dos Juizes Portugueses (EU:C:2018:117, t. 32. i t. 41. do 45.), Minister for Justice and Equality (EU:C:2018:586, t. 50. do 54.), zbog njegovog nestalnog radnog statusa ne priznaje uvjete rada jednake onima profesionalnih pravosudnih dužnosnika iako obavlja jednake pravosudne dužnosti koje su dio nacionalnog sudbenog sustava?
2. U slučaju da je odgovor na prvo pitanje potvrđan, je li služba mirovnog suca, tužitelja, obuhvaćena pojmom „radnika [zaposlenog] na određeno vrijeme” iz članka 1. stavka 3. i članka 7. Direktive 2003/88 ⁽¹⁾ u vezi s člankom 2. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme usvojenog Direktivom 1999/70 ⁽²⁾ i člankom 31. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, prema tumačenju Suda u presudama O’ Brien (EU:C:2012:110) i King (EU:C:2017:914) i, u slučaju potvrđenog odgovora, može li se u svrhu primjene istih uvjeta rada iz članka 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme usvojenog Direktivom 1999/70, redovni ili profesionalni pravosudni dužnosnik smatrati radnikom zaposlenim na neodređeno vrijeme usporedivim s radnikom zaposlenim na određeno vrijeme koji je „mirovni sudac”?
3. U slučaju da je odgovor na prvo i drugo pitanje potvrđan, protive li se članku 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima u vezi s člankom 267. UFEU-a, uzimajući u obzir sudsku praksu Suda Europske unije u predmetima vezanim za odgovornost talijanske države za očitu povredu pravila Zajednice od strane suda koji odlučuje u zadnjem stupnju u presudama Kobler (EU:C:2003:513), Traghetti del Mediterraneo (EU:C:2006:391) i Komisija/Italija (EU:C:2011:775), članak 2. stavci 3. i 3-bis Zakona br. 117 od 13. travnja 1988. o građanskopravnoj odgovornosti pravosudnih dužnosnika koji predviđa odgovornost suca „u slučaju očite povrede zakona i prava Europske unije” počinjene s namjerom ili krajnjom nepažnjom i kojim se nacionalni sud dovodi pred izbor (koji, kakav god bio, dovodi do građanskopravne i stegovne odgovornosti u odnosu na državu u predmetima u kojima su bitna stranka ta ista tijela javne uprave, osobito kada u predmetu sudi mirovni sudac zaposlen na određeno vrijeme, bez učinkovite sudske, ekonomske i socijalne zaštite, kao u ovom predmetu) da povrijedi nacionalne propise odbijanjem njihove primjene i primjenom prava Europske unije, onako kako ga tumači Sud, ili pak da povrijedi pravo Europske unije primjenjujući nacionalna pravila koja uskraćuju priznavanje zaštite i koja su protivna članku 1. stavku 3. i članku 7. Direktive 2003/88 i člancima 2. i 4. Okvirnog sporazuma o radu na određeno vrijeme usvojenog Direktivom 1999/70 i člankom 31. stavkom 2. Povelje Europske unije o temeljnim pravima?
4. Predstavlja li, u skladu s člankom 2., člankom 4. stavcima 2. i 3., člankom 6. stavkom 1., člankom 9., člankom 10. stavkom 1., člankom 17. stavkom 1. Ugovora o [Europskoj] uniji u vezi s člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, ozbiljnu povredu koja čini temelj tužbe radi utvrđivanja izvanugovorne odgovornosti protiv Europske unije predviđene člankom 340. stavkom 2. UFEU-a, postupanje Europske komisije koja odbija pokrenuti postupak zbog povrede obveze ili uputiti Sudu [omissis] tužbu zbog povrede obveze kršenjem prava Unije od strane države kada je, kao u ovom slučaju, došlo do sljedećeg:
 - Priopćenjem DG EMPL/B2/DA-MAT/sk (2016), koje su talijanska tijela javne vlasti primila 10. lipnja 2016., Komisija je u lipnju 2016. s negativnim ishodom zaključila predmet EU Pilot 7779/15/EMPL, najavljujući skoro pokretanje postupka zbog povrede obveze jer je utvrdila neusklađenost s pravom EU-a nacionalnih propisa koji uređuju dužnosti počasnih pravosudnih dužnosnika, vezano za zlouporabu uzastopnog sklapanja ugovora na određeno vrijeme, nejednakost postupanja glede naknade u odnosu na redovne ili profesionalne pravosudne dužnosnike, godišnje odmore te roditeljni dopust, međutim navedeni postupak do današnjeg dana nije pokrenut;
 - Komunikacijom C(2016) 8600 *final* od 21. prosinca 2016. Komisija je navela da ima diskrecijsko pravo u pogledu odluke o tome hoće li i u kojem trenutku pokrenuti postupak zbog povrede obveze ili uputiti predmet Sudu, čija sudska praksa priznaje činjenicu da građani neće uspjeti u postupcima protiv Komisije ako ona odbije pokrenuti postupak zbog povrede obveze?

5. Neovisno o odgovorima na prethodna četiri pitanja, mogu li se članak 268., članak 274. i članak 340. stavak 2. UFEU-a tumačiti, s obzirom na članak 2., članak 4. stavke 2. i 3., članak 6. stavak 1., članak 9., članak 10. stavak 1., članak 17. stavak 1. Ugovora o [Europskoj] uniji u vezi s člankom 47. Povelje Europske unije o temeljnim pravima, na način da se tužba radi utvrđivanja izvanugovorne odgovornosti protiv Unije ne može izuzeti iz nadležnosti nacionalnih sudova, u slučaju, kao u ovom predmetu, u kojem je utvrđeno da je jedan od uzroka neprimjene u nacionalnom pravnom poretku prava Unije koje jamči načelo neovisnosti i nepristranosti sudaca Komisijina ozbiljna povreda dužnosti i obveza koje ima kao zaštitnica Ugovorâ i diskrecijskog prava Komisije da odluči o pokretanju i trenutku pokretanja postupka zbog povrede obveze ili uputi predmet Sudu, čija sudska praksa priznaje činjenicu da građani neće uspjeti u postupcima protiv Komisije ako ona odbije pokrenuti postupak zbog povrede obveze i tako učini neučinkovitom nadležnost Suda da isključivo on odluči u predmetu vezanom za izvanugovornu odgovornost Unije?

⁽¹⁾ Direktiva 2003/88/EZ Europskog parlamenta i Vijeća od 4. studenoga 2003. o određenim vidovima organizacije radnog vremena (SL 2003., L 299, str. 9.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 2., str. 31.)

⁽²⁾ Direktiva Vijeća 1999/70/EZ od 28. lipnja 1999. o Okvirnom sporazumu o radu na određeno vrijeme koji su sklopili ETUC, UNICE i CEEP (SL 1999., L 175, str. 43.) (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 5., svezak 4., str. 228.)

**Zahtjev za prethodnu odluku koji je 22. listopada 2018. uputio Landgericht Berlin (Njemačka) –
Sundair GmbH protiv WV i dr.**

(Predmet C-660/18)

(2019/C 25/25)

Jezik postupka: njemački

Sud koji je uputio zahtjev

Landgericht Berlin

Stranke glavnog postupka

Žalitelj: Sundair GmbH

Druge stranke u žalbenom postupku: WV, XU, YT, koje zastupaju XU i ZS

Prethodno pitanje

Treba li članak 7. stavak 1. točku (b), u vezi s člankom 5. stavkom 1. točkom (c) Uredbe (EZ) br. 261/2004 Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. Europskog parlamenta i Vijeća od 11. veljače 2004. o utvrđivanju općih pravila odštete i pomoći putnicima u slučaju uskraćenog ukrcaja i otkazivanja ili dužeg kašnjenja leta u polasku te o stavljanju izvan snage Uredbe (EEZ) br. 295/91 ⁽¹⁾ tumačiti na način da predmetni putnici imaju pravo na odštetu zbog otkazivanja leta i u slučaju kada predmetni zračni prijevoznik nema valjanu operativnu licenciju u smislu članka 2. točke (a) Uredbe (EZ) br. 261/2004, da je nepostojanje valjane operativne licencije barem jedan od uzroka otkazivanja leta te da putnici u trenutku rezervacije nisu znali za nepostojanje operativne licencije?

⁽¹⁾ SL 2004., L 46, str. 1. (SL, posebno izdanje na hrvatskom jeziku, poglavlje 7., svezak 26., str. 21.)